УДК: 657.422

Мірошник О. Ю.
кандидат економічних наук, доцент, кафедри обліку та оподаткування Харківського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Університет банківської справи»

Лавришина В.Г.,
Ведучій спеціаліст департаменту бухгалтерського обліку та фінансової звітності ТОВ «КОРУМ РЕСУРС»,
студентка Харківського навчально-наукового інституту ДВНЗ «Університет банківської справи»

МАКСИМІЗАЦІЯ ПРИБУТКУ ШЛЯХОМ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ВИРОБНИЦТВА ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ

Актуальність теми. Готова продукція є кінцевим продуктом діяльності виробничих підприємств, який в свою чергу безпосередньо впливає на їх рівень дохідності. Виходячи з генеральної мети комерційних організацій, щодо максимізації прибутку, як складової доходу, необхідно вдосконалювати саме процес виготовлення та реалізації продукції.

Постановка проблеми. Практична значимість питань що розглядаються у статті, а також їх актуальність визначають мету цієї публікації, а також доводять необхідність виявлення проблем та можливих шляхів їх вирішення в напрямку виготовлення та реалізації продукції на підприємствах.

Виклад основного матеріалу. Оптимізація механізмів виготовлення та реалізації продукції є одним з основних напрямків діяльності підприємств, оскільки ці дії є найбільш ефективним способом збільшення прибутку підприємства який в свою чергу дає змогу для вдосконалення інших бізнес-процесів.

На великомасштабних промислових підприємствах може виникати безліч проблем, однією з них є недостатня кількість виробничих потужностей. Ця проблема стає вагомою причиною для відмови від отриманих замовлень на виробництво і як наслідок втрати потенційного прибутку. Вирішенням цієї проблеми є виготовлення продукції шляхом залучення додаткових потужностей через давальницьку схему.

Сутність таких операцій полягає в тому що право власності на сировину та на виготовлену з неї продукцію зберігається за замовником, а виконавець реалізовує послуги з переробки. Доопрацювання давальницької сировини за нормативно-правовим значенням відносяться до підрядних робіт, що регулюються главою 61 ЦКУ «Підряд»[1].

Застосування такої схеми виробництва продукції надає можливість підприємству по-перше зменшити собівартість продукції, через скорочення витрат на оплату праці, енерго- та водопостачання, амортизацію основних

засобів та ін.. По-друге воно може одержувати додатковий прибуток за рахунок збільшення обсягів виробництва без зменшення якості продукції.

Також проблемним питанням є те що реалізація продукція здійснюється із застосуванням досить великої кількості первинних документів, зберігання яких є обов'язковим законодавчо. Недосконаліть системи ведення первинного обліку реалізації продукції згідно із затвердженими нормативно-правовими документами може призвести до рішення Державної фіскальної служби (ДФС) про позбавлення проведеної операції статусу «товарної», що загрожує покупцеві анулюванням податкового кредиту на суму здійсненої операції, а продавцю коригуванням списаних витрат пов'язаних з реалізацією готової продукції та штрафними санкціями, якщо помилки у зберіганні були здійснена не в поточному періоді. Такі дії ДФС можуть призвести, по-перше до зміни фінансових результатів у негативну сторону, а по-друге до втрати довіри контрагента[2].

Для вирішення проблем пов'язаних з документальним оформленням реалізації готової продукції, по-перше необхідно автоматизувати зберігання документів з усіма необхідними підписами та печатками, зробити це можна створивши електронну базу де будуть зберігатися їх скан-копії, і при необхідності їх буде легко знайти. По-друге необхідно робити реєстри паперових документів підшивати їх та зберігати в архівах, щоденне заповнення цих реєстрів дасть змогу здійснювати оперативний контроль над реалізацією продукції, застосуванням цін та їх змінами, надходженням виручки.

Реалізація готової продукції супроводжується сплатою податку на додану вартість, за умови що продавець є платником податків. Основною проблемою з якою стикаються підприємці під час сплати податку на додану вартість це його відображення в системі бухгалтерських рахунків. Провівши аналіз податкового законодавства України на предмет обліку та звітності з ПДВ можна сказати, що нашою країною обрано найбільш складний підхід до обліку податкового кредиту та зобов'язань. Оскільки часто призводить до некоректного відображення податкового кредиту та зобов'язань, і як наслідок пені та штрафних санкцій[3].

Для спрощення ведення обліку з податку на додану вартість більш доцільно відображати його за методом «нарахування», суть якого полягає у тому, що датою виникнення податкових взаємовідносин між контрагентами вважається дата фактичного відвантаження або отримання товарно-матеріальних цінностей, за цим методом передплата не є причиною для виникнення податкових зобов'язань та кредиту. Цей метод дасть змогу для більш прозорого оподаткування та зменшення кількості помилок[4].

Також доцільним буде й спрощення обмеження записів на субрахунках 643 та 644, що пов'язані з виданими й отриманими авансами, нарахованими податковими зобов'язаннями та податковим кредитом із ПДВ лише від сум передоплати товарів, котрі не були відвантажені та отримані станом на кінець місяця. Це дасть змогу виключити із субрахунків 643 та 644 численні записи, пов'язані з обліком кожної часткової передоплати протягом звітного

місяця. Спрощення такого обліку не вимагає ведення жодних додаткових облікових реєстрів [7].

Висновки. Тож вирішення проблемних питань з виробництва та реалізації продукції можуть бути використані на практиці підприємствами для збільшення прибутковості. До шляхів вдосконалення слід віднести такі процеси як застосування давальницької схеми виготовлення продукції, автоматизація документообігу на підприємстві, впорядкування системи зберігання документів та ін..

Список використаних джерел:

1. Маркова Т.Д. Особливості обліку виробництва і реалізації готової продукції на підприємствах харчової промисловості // Економіка харчової промисловості. 2014.№2(22). с. 75-78.
2. Смірнова І.В. Клименко Я.В. Проблемні питання обліку операцій з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічній діяльності // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. 2013. 23. с. 353- 361.
3. Павленко О. ТТН… Як багато в цій абревіатурі // Податки та бухгалтерський облік. 2018. №51. с. 5-9.
4. Шот А. Платонова Ю. Проблеми та напрями вдосконалення обліку розрахунків за податком на додану вартість на підприємствах України // Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. 2018. №2. с. 151-160.